

Súd: Okresný súd Námestovo
Spisová značka: 8C/163/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5812206337
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 06. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Martin Štubniak
ECLI: ECLI:SK:OSNO:2014:5812206337.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Námestovo samosudcom Mgr. Martinom Štubniakom v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, v konaní o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

I. Súd návrh žalobcu zo dňa 13.06.2014 na prerušenie konania **z a m i e t a**.

II. Súd žalobu **z a m i e t a**.

III. Žalovanej náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Podaným žalobným návrhom žalobca žiadal od žalovanej zaplatenie čiastky 175,- Eur ako náhrady majetkovej škody predstavujúcej účelne vynaložené náklady na správu a vymáhanie jeho pohľadávky a čiastky 110,64 Eur ako náhrady nemajetkovej ujmy (predstavujúcej 55,32 Eur za každý mesiac nečinnosti exekučného súdu), ktoré mu mali byť spôsobené nesprávnym úradným postupom tunajšieho súdu v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. 4Er/624/2008 (súdny exekútorom pod č. EX 191/2003) tým, že o návrhu na zmenu súdneho exekútora nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase.

Tunajší súd vo veci rozhodol rozsudkom zo dňa 14.10.2013 č.k. 8C/163/2012-111 tak, že návrh žalobcu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 19.05.2014 č.k. 11Co/51/2014-130 zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že aj keď sa síce jedná o drobný spor do 1.000,- Eur, tým, že prvostupňový súd nenariadil vo veci pojednávanie, odňal žalobcovi možnosť konať pred súdom.

Podaním zo dňa 13.06.2014 (doručeným súdu elektronickou poštou toho istého dňa) žalobca navrhol prerušiť konanie do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorú podľa svojho tvrdenia podal z dôvodu objektívneho porušenia svojich práv na zákonného sudcu a nestranný súd. K tomuto procesnému návrhu žalobcu súd uvádza, že prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) je obligatórne a dopadá na situácie, kedy rozhodnutie v merite veci závisí od otázky, ktorú nie je v konaní oprávnený riešiť ako predbežnú (§ 135 ods. 1 O.s.p.). Prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) O. s. p. je naproti tomu fakultatívne a bude namieste vtedy, ak prebieha iné konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd na také konanie dal podnet (§ 135 ods. 2 O. s. p.). Podľa názoru súdu otázka zákonného sudcu nie je svojím charakterom takou predbežnou otázkou ako to majú na mysli uvedené ustanovenia, teda otázkou od ktorej závisí rozhodnutie v merite veci. Okrem toho v danom

prípade tie isté dôvody zaujatosti zákonného sudcu žalobca predostrel už v žalobnom návrhu, pričom predpísaným postupom podľa § 14 a nasl. O.s.p. bola táto jeho výhrada už vyriešená nadriadeným súdom, ktorý zákonného sudcu Mgr. Martina Štubniaka nevylúčil z prejednávania a rozhodovania tejto veci (uznesenie Krajského súdu v Žiline zo dňa 19.03.2013 č.k. 5NcC/94/2013-98). Súd preto nevidel dôvod pre prerušenie tohto konania a tak predmetný procesný návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

Žalovaná sa počas konania k meritu veci nevyjadřila.

Na pojednávaní dňa 16.06.2014 súd prejednal vec v neprítomnosti riadne predvolaných sporových strán s použitím ust. § 101 ods. 2 O.s.p., keď tak právnemu zástupcovi žalobcu ako aj žalovanej bolo predvolanie doručené dňa 06.06.2014. Žalobca síce vo vyššie uvedenom podaní zo dňa 13.06.2014 okrem prerušenia konania navrhol súčasne aj zrušiť nariadené pojednávanie z dôvodu, že nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu, no súd z už uvedených dôvodov, pre ktoré neprerušil toto konanie, nepovažoval žalobcom uvádzané skutočnosti za dôležité dôvody pre odročenie pojednávania či dokonca pre jeho zrušenie.

Účastníci konania boli písomne poučení o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p., pričom do vyhlásenia uznesenia, ktorým bolo dokazovanie skončené, iné dôkazy okrem v žalobe označených vykonať nenavrhovali.

Súd vo veci vykonal dokazovanie listinnými dôkazmi, ktoré sú súčasťou spisu ako aj jednotlivými listinami tvoriacimi obsah spisu tunajšieho súdu sp. zn. 4Er/624/2008 a zistil nasledovné:

Tunajší súd na podklade žiadosti súdneho exekútora Bc. B. C. o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie zo dňa 23.03.2003, ktorým žiadal vymôcť čiastku 15.120,- Sk s príslušenstvom a na podklade notárskej zápisnice č. Nz 1047/2002 spísanej dňa 16.12.2002 notárom B. E. Z., poveril dňa XX.XX.XXXX menovaného súdneho exekútora vykonaním exekúcie v prospech žalobcu ako oprávneného voči povinnému O. B.. Dňa 06.09.2010 žalobca ako oprávnený doručil tunajšiemu súdu návrh na zmenu súdneho exekútora požadujúc, aby bol vykonaním exekúcie poverený súdny exekútor JUDr. P. C.. Súd prípisom zo dňa 16.09.2010 zaslal poverenému exekútorovi kópiu návrhu oprávneného na zmenu exekútora spolu s výzvou, aby sa k nej vyjadřil a aby súčasne zaslal vyúčtovanie trov exekučného konania spolu s exekučným spisom. Dňa 14.10.2010 poverený exekútor predložil súdu exekučný spis EX 191/2003. Následne tunajší súd uznesením zo dňa 04.11.2010 č.k. 4Er/624/2008-22 výrokom I. vyhovel návrhu oprávneného na zmenu súdneho exekútora a vykonaním exekúcie poveril súdneho exekútora JUDr. P. C., ktorému predmetnú exekučnú vec postúpil na ďalšie konanie a súčasne výrokom II. určil výšku doposiaľ účelne vynaložených trov exekúcie súdneho exekútora JUDr. B. C. na sumu 323,92 Eur. Na odvolanie súdneho exekútora JUDr. B. C. voči výroku II. o trovách exekúcie, Krajský súd v Žiline uznesením zo dňa 31.01.2013 sp. zn. 9CoE/9/2013 uznesenie v napadnutom výroku potvrdil.

K tomuto zistenému stavu prejednávanej veci súd z hľadiska jej právneho posúdenia uvádza, že zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci jeho orgánmi upravuje zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, ktorý v § 3 určuje, že štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci: a) nezákonným rozhodnutím, b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo d) nesprávnym úradným postupom. Svojej zodpovednosti sa štát nemôže zbaviť.

Z uvedeného ustanovenia vyplýva, že na vznik objektívnej zodpovednosti štátu (Slovenskej republiky) za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom sa vyžaduje kumulatívne (súčasné) splnenie troch podmienok: 1. nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci, 2. vznik škody ako peniazmi vyčísliteľnej majetkovej ujmy na strane dotknutého subjektu a 3. príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody. Zákon č. 514/2003 Z.z. neobsahuje legálnu definíciu nesprávneho úradného postupu. Ust. § 9 uvedeného zákona v znení účinnom do 31.12.2012 príkladmo za nesprávny úradný postup označuje porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a

právnických osôb. V zásade možno nesprávny úradný postup definovať ako postup orgánu verejnej moci (teda aj štátneho orgánu), ktorý je v rozpore s platnými právnymi normami a ktorý spočíva v inej než rozhodovacej činnosti. V prípade rozhodovacej činnosti totiž zákon č. 514/2003 Z.z. zakladá zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie a špecificky za určité rozhodnutia týkajúce sa najmä osobnej slobody jednotlivca (rozhodnutia o zatknutí, zadržaní, o treste atď.). Inými slovami, pri nesprávnom úradnom postupe je činnosť orgánu verejnej moci v konkrétnom prípade upravená právnou normou, ktorú orgán pri jej aplikácii poruší. Treba ale zdôrazniť, že nesprávny úradný postup je potrebné posudzovať s prihliadnutím na konkrétne okolnosti daného prípadu.

Súd preto skúmal, či bolo preukázané splnenie všetkých troch podmienok na to, aby bola založená zodpovednosť žalovanej za žalobcom tvrdenú škodu (resp. ujmu).

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že na podklade žiadosti súdneho exekútora, návrhu žalobcu na vykonanie exekúcie a notárskej zápisnice ako exekučného titulu je tunajším súdom vedené exekučné konanie pod sp. zn. 4Er/624/2008. Ako už bolo uvedené, tunajší súd ako exekučný súd poveril dňa 14.04.2003 vykonaním exekúcie súdneho exekútora Bc. JQ.a. Žalobca ako oprávnený dňa 06.09.2010 požiadal o zmenu exekútora. V tom čase účinné ust. § 44 ods. 8 Exekučného poriadku (zákon č. 233/1995 Z.z.) určovalo, že oprávnený môže kedykoľvek v priebehu exekučného konania aj bez uvedenia dôvodu podať na príslušný okresný súd návrh na zmenu exekútora, pričom súd rozhodne o zmene exekútora do 30 dní od doručenia návrhu oprávneného na zmenu exekútora. O zmene súdneho exekútora exekučný súd rozhodol uznesením zo dňa 04.11.2010, ktorým poveril vykonaním exekúcie súdneho exekútora JUDr. P. C.. V danom prípade tak došlo k rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora po uplynutí zákonom určenej lehoty, v dôsledku čoho možno konštatovať nesprávny úradný postup exekučného súdu. Pre objektivitu je potrebné ale uviesť, že omeškanie v rozhodnutí exekučného súdu bolo spôsobené aj postupom pôvodného súdneho exekútora, ktorý zaslal súdu vyúčtovanie dovtedajších exekučných trov spolu s exekučným spisom dňa 14.10.2010. Preto v zásade až uvedeným dňom mohol exekučný súd rozhodnúť o zmene súdneho exekútora tak, aby určil trovy pôvodného exekútora a postúpil spisový materiál novému exekútorovi (ust. § 44 ods. 9 Exekučného poriadku v znení účinnom k 06.09.2010). Odhliadnuc od uvedeného však súd nemal preukázané splnenie ani jednej z ďalších dvoch podmienok vyžadovaných na vznik zodpovednosti žalovanej za žalobcom tvrdené ujmy. Žalobca v tomto smere napriek riadnemu poučeniu o dôkaznej povinnosti podľa § 120 ods. 4 O.s.p. nielenže nepredložil ale ani neoznačil žiadne dôkazy, ktoré by mal súd vykonať a ktoré by podporovali to, že práve v dôsledku nesprávneho úradného postupu v súvislosti s rozhodovaním o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora utrpel konkrétne vyčísliteľnú a preukázateľnú majetkovú škodu či ujmu nemajetkového charakteru, ktorú by bolo namieste odškodniť v peniazoch podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z. Za škodu, pri vzniku ktorej sa nahrádza skutočná škoda a ušlý zisk, nemožno podľa názoru súdu považovať iba subjektívne vyčíslené (a ničím neobjektivizované) paušálne náklady na správu pohľadávky pomocou informačného systému v sume 70,- Eur, na udržiavanie a správu informačného systému v čiastke 40,- Eur, na administráciu listín a komunikáciu s pôvodným súdnym exekútorom v čiastke 50,- Eur a na administratívne spracovanie textov urgencií, publikačné výdaje, poštovné a telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania v čiastke 15,- Eur. Skutočnou škodou je totiž ujma vyjadriteľná v peniazoch, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného predstavujúca zníženie majetkového stavu poškodeného v porovnaní s jeho majetkovým stavom pred škodnou udalosťou. Preto pri náhrade skutočnej škody možno kompenzovať iba tie účelne vynaložené výdavky, ktoré by nebolo nutné vynaložiť nebyť škodnej udalosti. Subsumpcia žalobcom uvedených nákladov pod ušlý zisk neprichádza potom do úvahy už len vzhľadom na samotnú definíciu ušlého zisku, ktorým je zmarený majetkový prospech očakávaný s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu, ktorý však nenastal v dôsledku škodnej udalosti (v danom prípade v dôsledku nesprávneho úradného postupu). Treba tiež uviesť, že žalobca nielenže nepreukázal ale ani nijako bližšie nevysvetlil ako paušálne náklady na správu pohľadávky voči povinnému súvisia s nesprávnym úradným postupom súdu. Ako už bolo uvedené, medzi nesprávnym úradným postupom a škodou musí existovať príčinná súvislosť, teda vzťah príčiny a následku, pričom je podľa názoru súdu logické, že určité administratívne náklady na správu pohľadávky by žalobca mal i v prípade, ak by k rozhodnutiu o zmene súdneho exekútora došlo v rámci zákonom určenej lehoty. Vo vzťahu k požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy žalobca tiež nijako nepreukázal žiaden nepriaznivý dopad (ujmu) na jeho právne postavenie ako veriteľa pohľadávky voči povinnému v dôsledku toho, že súd nerozhodol o jeho návrhu na zmenu súdneho exekútora v lehote 30 dní. V žalobe síce poukázal na určité riziká vo vzťahu k povinnému (riziko zániku povinného, jeho insolvenca, riziko „zmarenia účelu konania pre stratu kontaktu s povinným“), no nijako netvrdil ani nedokázal, že k takýmto

následkom aj skutočne došlo v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Súd tak nemal preukázaný ani vznik škody na strane žalobcu ani príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vznikom škody a ani vznik nemajetkovej ujmy v dôsledku nesprávneho úradného postupu. Preto návrh žalobcu zamietol. Len záverom sa poznamenáva, že je súdu z rozhodovacej činnosti známe, že žalobca ešte pred začatím tohto súdneho konania podal najneskôr dňa 25.09.2012 na Ministerstvo spravodlivosti SR písomnú žiadosť podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. o predbežné prerokovanie nárokov uplatňovaných v tomto konaní, pričom v dôsledku neuspokojenia nárokov do 6 mesiacov od podania žiadosti sa ich žalobca mohol domáhať na súde (§ 16 ods. 4 cit. zákona), keďže uvedená lehota počas tohto súdneho konania už uplynula.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a žalovanej ako účastníčke v konaní úspešnej nepriznal náhradu trov konania, pretože jej účasťou v konaní žiadne nevznikli.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa doručenia jeho písomného vyhotovenia, písomne vo vyhotovení trojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedené, kto ho robí, ktorému súdu je určené, ktorej veci sa týka, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v troch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa (§ 205 ods. 1 O.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľný rozsudok, môže oprávnený podať návrh na exekúciu podľa zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok, v znení neskorších predpisov.